

som bekendt, med, at de saa at sige løb ud i Sandet; der kom ikke noget ud af dem. Da det var sket, altsaa i Foraaret 1900, besluttede vi her i Folketinget at nedsætte en parlamentarisk Kommission. Nu skal jeg heller ikke komme ind paa at omtale noget som helst af denne Kommissions Arbejde. Jeg skal blot bemærke, at jeg tror, at denne Kommissions Arbejde i en væsentlig Grad har bidraget til at klargøre dette meget store Spørgsmaal, og jeg tror, at denne Kommissions Arbejde har været en mægtig Løftestang til nu at faa en god og fyldig Reform gennemført.

De Skattelovforslag, som foreligge, ere som bekendt i alt væsentligt byggede over denne Kommissions Arbejde. Jeg betragter dem som gode og værdifulde, og jeg tror, at kan det lykkes at faa dem gennemførte, i det mindste i alt væsentligt i den foreliggende Skikkelse, ville de blive mødte med Velvillie og Forstaaelse ude blandt Befolkningen, og navnlig hos hele den store Landbefolkning. De ere efter min Opfattelse de bedste af dem, der have ligget her paa Folketingets Bord, og jeg kunde for min Del stemme for dem, selv om der ikke skulde blive foretaget Forandring i dem. Men det gaar jo mig, som det er gaaet flere andre Medlemmer, at der selvfølgelig er Punkter i disse Forslag, som ogsaa jeg kunde ønske forandrede.

Det første Punkt, som jeg vil tillade mig at omtale, findes i Forslaget om Ejendomsskyld § 2, andet Stykke. Det er for Resten allerede omtalt af flere ærede Medlemmer, navnlig af Indlederen, det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds (F. Larsen), og den højtærede Minister har forleden Dag, da han havde Ordet, svaret paa de Indvendinger, der ere gjorte i Anledning af dette Spørgsmaal: Bestemmelse om, at ved Ansættelsen til Ejendomsskyld skulde man ved Vurderingen regne med den paa Ejendommen værende Besætning samt Inventar. Jeg er nu nærmest af den Formening, at det ikke vil være rigtigt at medtage Besætningen ved Vurderingen af en Ejendom — hvad Inventar angaar, skal jeg ikke udtale mig derom —, og jeg skal sige hvorfor. Besætningen paa en Landejendom danner ikke nogen som helst paalidelig Maalestok for Ejendommens Værdi. Forholdet er nemlig saaledes, at mange Landmænd have en langt større Besætning, end der i Virkeligheden passer til Ejendommen. Den højtærede Minister har ogsaa allerede erkendt dette. Han nævnede saaledes, at

ved de saakaldte Avlscentrer vilde han indrømme, at der var for store Besætninger. Det er imidlertid ikke alene Tilfældet ved de saakaldte Avlscentrer, men det er meget almindeligt, navnlig ved de smaa Ejendomme, at man har en større Besætning, end der i Virkeligheden passer til Jordarealet eller til Ejendommens Størrelse. Paa den anden Side er der ogsaa mange Landmænd, der saa godt som ingen Besætning have. Der er mange Landmænd, der hverken have Kreaturbesætning eller Svinehold, men kun lige den fornødne Trækkraft, altsaa kun det nødvendige Hestehold. Jeg tror derfor, at skal denne Bestemmelse bibeholdes, vil man ved Vurderingen af Landejendomme komme til at staa over for mange ret vanskelige Forhold. Er det nødvendigt, at den bliver staaende, tror jeg, at det vil være rigtigt eller mere heldigt, at man fik indført en Ændring, f. Eks. saaledes, at man kun regnede med en saadan Besætning, som man kunde skønne normalt kunde holdes paa den paagældende Ejendom. Jeg tror, at en saadan Ændring vilde bedre ikke saa lidt paa Forholdene. Jeg ser godt, at Indførelsen af en saadan Bestemmelse ogsaa kunde medføre Ulemper, og jeg tror derfor, som sagt, at det var rettest, at i det mindste Besætningerne udgik, men kunne de ikke det, vil jeg meget tilraade, at man fik en Ændring som den nævnte indsat. Nu er jeg klar over, at, hvis det sker, at man lader Besætningerne udgaa, vil selvfølgelig Værdimassen blive forringet. Derved vil jo den Skat, der indkommer, blive mindre, og som Følge deraf vil jeg anse det for nødvendigt enten at forhøje pro mille Tallet eller at forhøje Formue- og Indkomstskatten — jeg saa nu for Resten helst, at det blev det sidste —, idet jeg er af den Mening, at det ikke er rigtigt, at Statskassen skal lide noget synderligt Tab ved Gennemførelsen af en Skatte-reform.

Nu ved jeg nok, at Skattelovene, som de foreligge her, i Virkeligheden ville give Statskassen en større Indtægt end de Skatter, som blive strøgne, men naar vi regne Statstilskuddet til Kommunerne med, viser det sig dog, at Statskassen vil faa en Indtægtsnedgang eller et Tab, men det tror jeg ikke er rigtigt. Sagen er den, at vi have haardt Brug for Penge. Store Reformers Gennemførelse koster jo mange Penge. Retsreformen, som vi nu haabe snart at maatte faa gennemført, vil koste mange Penge, Skattereformen, som her